

Publicerad 2006-08-17 00:07 av Andreas. Engwall

Du sa en vit lögn.

Du sa till mej att ljuga

Du sa att en vit lögn är inget

Men hur långt ska de här gå

Du sa att jag Kunde ta mina vingar och flyga i väg

Flyga i väg med mina drömmar

Lämna allt bakom

Men nu kan jag inte se tillbaka

Kan inte se mej om

Hur långt ska de gå

Nu är jag inte lycklig

Jag är beroende av dej

Du sa en vit lögn är inget

Men ett beroende går inte att sluta....

Älskade du

Snälla vart ska du gå?

Jag behöver dina lögner

Snälla du lämna mej inte här i väntans timme.

Mina tårar sipprar ner och bildar prickar i den kalla jorden

Du sa att jag kunde flyga

Du sa att jag kunde vara lycklig

Men mest av allt så sa du att du älskade mej

Du älskade mej

Älskade mej

älskade

Jag tar mina sköra vingar och försöker flaxa

Men inget händer

Jag blir bara mer och mer förtvivlad

Den kyliga höst luften tränger in i mina kläder.

Barfota står jag högst uppe på mitt tak

Månen lyser upp mej blåvitt

Ett gällt skrik letar sej upp från min strupe

- Du sa en vit lögn, en vit lögn är inget

Den svarta himmelen avslöjar sina magiska stjärnor.

Jag ser ett stjärnfall

Jag önskar

ta mej till baka när alla älskade mej

ta mej tillbaka

Tillbaka

Luften svider i mina ögon fast dom är slutna.

Det är tyst

Jag kan bara höra mitt hjärta bulta

Snabbare och Snabbare

Nu är min sista tår fallen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Andreas. Engwall med Poeter.se id #6971 innehar upphovsrätten